

ПРИНОС КЪМ БИОГРАФИЯТА НА СМИРНЕНСКИ.

Христо пристига в София на 18 юни 1913 година.

Известно е, какво беше тогава положението на бежанците, които пристигаха от "гръцка Македония", Те пристигаха на тълпи; пристигаха главно и изтошени от дълъг път и бяха настанявани, където попадне. Така семейството на Измирлиеве беше настанено в училище "Трайко Китанчев". На другия ден, обаче, те отиват при лелята на Христо, Парашкева Лимончева, която тогава ~~отиваде/на/~~ живееше на улица "Братя Миладинови".

Там семейството преживява близо около един месец. Работа - нямаше. Пари - отникъде. При бързината на бягството от Кукуш, който остават в пламъци, те пристигат в България почти с празни ръце. И ето че настъпват тежките въпроси за препитанието им в София. Дядо Мицко, бащата на Христо - започна да работи дома: прави шекерледисани ябълки, захарни петлети и пр., един месец работи в фабриката на Балакчиев, а после отваря и малко дюкянче на ул. "Цар Самуил", при женския пазар, но препитанието върви тежко, и Христо, който ~~още от детинството си не е добре с дребовете се, се намира в опатност.~~ Христо

Есента през същата 1913 година постъпва в четвърти клас при средното техническо училище на бул. "Дондуков" - срещу редакцията на в. "Дневник", където продължава своето учение в пети, шести и началото на седми клас. През това време вече старият работи като разсилен в Дирекцията на постройките. Занаятът му вече не може да го поддържа и той минава на ~~тежка~~ разсилническа служба, за да поддържа многочисленното си семейство.

Христо в това време учи и е един от много добрите ученици. Това се потвърждава от следния факт, който ми бе лично разказан от бащата на Христо.

През време на ваканцията - всяка година по един месец, а и до ваканцията известно време - Христо е отивал в Никопол, като фигурант по измерването на шосетата и железнопътни линии. Той е бил освободен по всички предмети от изпити. Имало е голям наплив от фигуранти, но инженер Карамфилов взема Христо с себе си, като един от най-способните и надеждни техници. И не се излъгал. Веднаж, решавайки някаква задача, чертежниците се нещо позапънали. Обмисляли цял час, как да излезнат от положението, но до обед не могли да додот до никаво решение. Отишли да обядват, бе да могат да намерят необходимото решение. През това време, използвайки тяхното отсъствие, Христо понадникнал в чертежите и бързо съобразил, как именно може да бъде получено решението на ~~така~~ така трудна задача. За да не обиди, обаче, чертежниците, той не им казал това.

Не са непосредствено свързани

II